

Йоркъ. Писалъ: „Цигулковата игра, както азъ свира“, „Моятъ дълъгъ животъ въ музиката“, „Майсторски цигулкови творения и тяхното тълкувание“.

Ауеръ, Максъ — Auer Max — музикаленъ писателъ и изследвателъ на Брукнера, род. 6 май 1880 въ Вьоклабрукъ (Горна Австрия), писалъ: „Антонъ Брукнеръ“, „Ан. Брукнеръ като църковенъ музикантъ“, освенъ това, допълнилъ Гюлериховата биография на Брукнера, чрезъ написване на втория томъ, и издалъ писмата на Брукнера.

Аулудия — мелодия или пѣсень съ съпроводъ на аулосъ — у старитѣ гърци.

Аулосъ — дървенъ инструментъ въ старитѣ гърци съ двойна цевъ — споредъ най-новитѣ изследатели — приличенъ на шалмай, а не на флейта. А — и сж се правили въ различни голѣмини.

Аументандо, ит. Aumentando — знакъ за изпълнение, означаващъ — съ нарастваща сила.

(А) **уна корда**, ит. A una corda — да се свири на една струна — при струнитѣ инструменти, а при пианото сега — съ сурдиновия педалъ.

Ауслебенъ, Юлиусъ — Ausleben, Julius — музикаленъ писателъ, род. 24 мартъ 1832 въ Берлинъ, умр. 8 декемвр. 1894 с. г.; училъ класическа и източна филология, Dr. phil., следъ това училъ при Дена и Лоихшенберга, отдава се всецѣло на музиката и получава име на уважаванъ учителъ по музика. Основателъ на „Учителското музикално д-во“, редакторъ на сп. „Harmonie“ и авторъ на редъ трудове, като: „Очерки изъ историята на музиката“, единъ музикаленъ речникъ и др., както и на композиции за пѣние и пиано, инструментални творби и др.

Ауфтактъ, нѣм. Auftakt — подемане — непѣленъ тактъ, слаба тактова частъ въ началото на фразитѣ, състояща отъ една или нѣколко ноти, стоящи въ тѣсна връзка съ метричнитѣ форми и съ мотивнитѣ образувания. А. е нѣщо различно отъ фортактъ.

Афанасиевъ, Николай Яковлевичъ — руски цигулковъ виртуозъ и талантивъ композиторъ, род. 1821 въ Тоболскъ, умр. 3 юни 1898 въ Петербургъ, ученикъ на своя баща; компониралъ е предимно камерна

музика: нѣколко квартета — единъ отъ които премиранъ — квинтети, клавирни пиеси, кантати и нѣколко опери.

Афетуозо, ит. Affettuoso — възбудено — посочва на впечатлението, което трѣбва да се получи отъ изпълнението на една пиеса.

Афините, фр. Affinité — родството между два или повече тона, причинено отъ общността на едно по-голѣмо или по-малко повишение на аликвотнитѣ (частични) тонове.

Афония — безгласность, болестъ на гласовия органъ.

Ахронъ, Иозефъ — Achron, Joseph — цигулковъ виртуозъ и композиторъ, род. 1 май 1886 въ Лоздзѣ (Сувалска губерния); училъ при Михаловичъ и Лото въ Варшава и Ауеръ въ Московската консерватория; живѣе сега въ Америка. А. е ревнителъ за създаване на една чисто еврейска музика. Творби: Симфонически вариации за малкъ оркестъръ; цигулковъ концертъ; 2 сонати за цигулка и пиано; хроматически струненъ квартетъ; сюита за духови инструменти; клавирни нѣща и пѣсни. Писалъ: „Основа на цигулковата и лжкова техника“.

Ацеведо, Алекси Жаковъ — Azevedo, Alexis lakoff — француски музикаленъ критикъ и писателъ, род. 18 мартъ 1813 въ Бордо, умр. 21 дек. 1875 въ Парижъ; издавалъ и редактиралъ „La France musicale“, „Les doubles croches“; музикаленъ сътрудникъ на много француски, главно парижки, вестници и авторъ на една биография на Росини.

Ационе сакра, ит. Azione sacra — пиеса за соли хоръ и оркестъръ на библейски или другъ духовенъ текстъ — единъ видъ малка оратория.

Аченато, ит. Accenato, подчъртано, изразително.

Ачиакатура, ит. Acciacatura — едно обичайно украшение за органиститѣ и клавиесниститѣ отъ XVIII ст., поставяно върху акцентираната нота въ единъ мелодически пасажъ, или върху нѣкоя отъ срѣднитѣ или крайни ноти на единъ акордъ, или арпеджо, въ видъ на една аподжатура — бързъ следударъ на съседната нота на долу. Означавало се е чрезъ една пресѣчена нота предъ тази, на която се иска А., или